

L-am cunoscut pe George Enescu, marele maestro al muzicii românești

„Pentru mine, Enescu va rămâne una din veritabilele minuni ale lumii“ (Yehudi Menuhin)

Era în anul 1946, aveam 17 ani și lucram ca secretar al Primăriei comunei Teșcani din județul Bacău. În una din zilele de la începutul lunii august a venit la primărie un slujbaş de la conacul domniței Maria Cantacuzino Enescu, care mi-a comunicat să merg la conac, unde sunt rugat de către avocatul Romeo Drăghici, procuratorul maestrului și al domniței, să scriu câteva documente. Slujbaşul a luat în brațe mașina de scris și am plecat la conac.

Am început să scriu la mașină în salonul de la intrarea principală din conac, Romeo Drăghici dictându-mi documentele ce se refereau la donarea unor suprafețe de pădure persoanelor apropiate domniței. La un moment dat a intrat în salon Maestrul. A venit la noi, m-a întrebat cum mă numesc, ce lucrez și altele. Eu, emoționat la început, mi-am revenit repede pe timpul conversației ca urmare a cuvintelor calde și apropiate ale Maestrului. În continuare, Maestrul s-a așezat la pianul din colțul salonului și a început să exerseze.

Întâlnirea cu marele Maestru al muzicii românești, cuvintele calde cu care mi s-a adresat mi-au rămas în inimă și-n suflet toată viața ca o prețioasă și scumpă amintire.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

Spre sfârșitul lunii august din același an a venit, la Primăria Teșcani, Ionică Milom, Administratorul moșiei Rosetti-Teșcanu, care a transmis dorința Maestrului de a concerta în fața locuitorilor satului. În scurt timp ne-am adunat în fața conacului mai mult de 200 de locuitori ai satului, așteptând imensa bucurie de a asculta concertul Maestrului. În fruntea participanților se aflau preoții Nicolae Procopie și Nicolae Matei, învățătorii Gheorghe și Elena Asmarandei, medicii Vraști, reprezentanții primăriei și ai altor instituții locale.

La ora stabilită, cu deosebită punctualitate ce-l caracteriza, pășind majestuos, coborând scara conacului așa cum cobora pe marile scene ale lumii, l-am văzut cu emoție pe George Enescu începând al său concert în apaluzele participanților.

În acea vară a anului 1946, noi, cei prezenți la concert, nu puteam ști că era pentru ultima dată când coardele viorii Maestrului George Enescu vibrau în satul Teșcani. Nu puteam ști că acest moment constituia un adevărat rămas bun al marelui George Enescu de la cetățenii satului, în fața cărora își ridica pălăria și îi saluta, înainte ca aceștia să-și poată manifesta recunoștința și respectul lor.

Da! De atunci nu a mai răsunat vioara sa fermecată pe minunatele și frumoasele meleaguri ale Teșcaniului. La începutul lunii septembrie 1946 a plecat să concerteze în SUA și apoi în Franța. Deși dorința sa fierbinte a fost să revină în țară, nu a mai reușit niciodată să-și revadă pământul natal.

Pentru George Enescu, Teșcanii, prin frumusețile sale, prin locuitorii acestei așezări, harnici și respectuoși, prin proprietarii moșiei Teșcani, avizi de cultură și artă, au constituit locul de liniște, de inspirație și creație.

L-am cunoscut pe George Enescu, marele maestro al muzicii românești

Aici, Maestrul a realizat nemuritoare compoziții ce poartă amprenta Teșcanilor, printre care și ultima parte a operei "Oedip".

În anul 1973, vizitând cimitirul satului împreună cu preotul parohiei, părintele Nicolae Matei mi-a arătat sectorul cu mormintele urmașilor boierilor Rosetti și mi-a spus: "Atunci, în iulie 1946, venind la cimitir, George Enescu cu soția sa, Maria Cantacuzino - Enescu, ne-a spus: părinte, dorința noastră este să fim înmormântați aici."

În acest sens prezint și scrisoarea Maestrului George Enescu: Subsemnatul, George Enescu, din București, str. General Mann Nr. 16, îmi exprim dorința ca să fiu înmormântat la Teșcani, județul Bacău, alături de soția mea.

George Enescu

Teșcani, în 15 iulie 1946

Au trecut ani și ani de la trecerea în veșnicie a Maestrului însă dorința lui nu s-a împlinit încă.

Conacul a fost refăcut și odată cu el a fost realizat și locul de veci al compozitorului național român. Teșcanii, toți muzicienii acestei țări, poporul român așteaptă să-i fie înapoiat rapsodul.

În anul 2001, împreună cu soția, învățătoarea Maria Ciubotaru, am fost în Franța. Mergând la Paris, am reușit să realizăm dorința noastră fierbinte de a vedea și a depune flori pe mormântul marelui George Enescu.

Ajunși la mormânt, în cimitirul Père Lachaise, cu deosebită emoție am adus recunoștința noastră maestrului. Pe mormânt am găsit o coroană de flori cu panglică tricolor depusă de curând. Ne-am convins încă o dată că poporul român nu-l poate uita pe marele Enescu.

Am plecat de la mormânt încărcăți de emoții, dar și de speranțe că se vor găsi în fruntea țării conducători care să îndeplinească dorința marelui George Enescu, de a fi readus în pământul natal, pe care l-a iubit și cântat în toată lumea.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

VASILE CIUBOTARU General de brigadă (r)

București, 3 aprilie 2015

*Independența
prin Cultură*